

Volumul 4

Ilustrații: Lisa Brenner
Traducere din limba germană:
Ioana-Elisabeta Ursu

Titlul ediției originale din limba germană:

Luna Wunderwald. Ein magisches Rotkehlchen

© 2019 Ravensburger Verlag GmbH, Ravensburg,
Germany

© 2023, Didactica Publishing House, România
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă
sau stocată fără acordul editurii.

Editor: Florentina Ion

Redactor: Alina Perțea

Corector: Dorina Lipan

DTP: Mihaela Nicolae

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LUHN, USCH

Luna și pădurea magică/Usch Luhn. – București:
Didactica Publishing House, 2022-
vol.

ISBN 978-606-048-556-8

Vol. 4 : Un măcăleandru vrăjit/il.: Lisa Brenner;
trad. din lb. germană: Ioana-Elisabeta Ursu. – 2023. –
ISBN 978-606-048-646-6

I. Brenner, Lisa (il.)

II. Ursu, Ioana-Elisabeta (trad.)
821.112.2

087.5

DIDACTICA PUBLISHING HOUSE

Splaiul Unirii nr. 16, Clădirea Muntenia Business Center,

etaaj 5, 506, sector 4, București

Informații și comenzi: tel.: 021 410.88.18; 021 410.88.14

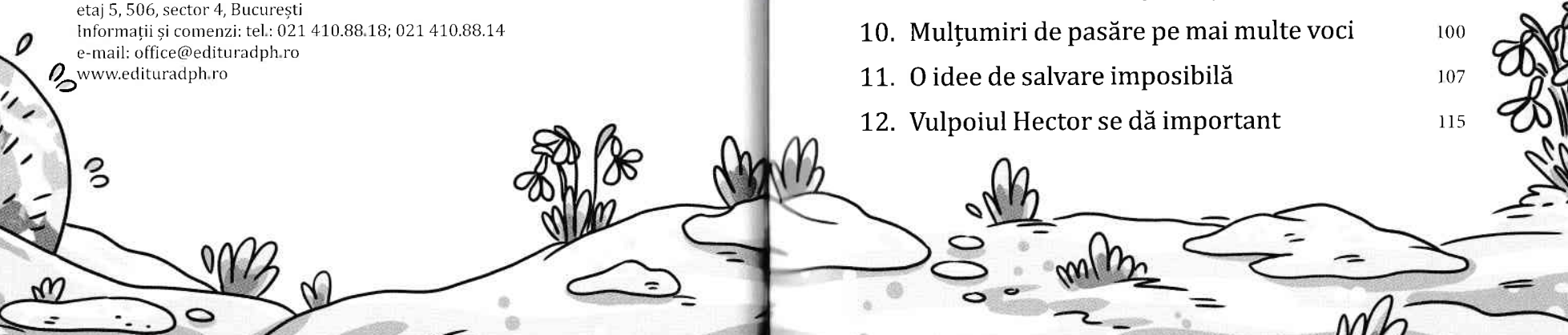
e-mail: office@edituradph.ro

www.edituradph.ro

Cuprins

1. Un concert matinal amuzant	7
2. Salvarea măcăleandrului în atelierul pădurarului	16
3. Necazuri cu doamna Nisipeanu în școală	24
4. Alarmă de ciripit în pauză	29
5. Compartimentul secret al Margaretei	42
6. Călătorie cu bicicleta și o aterizare eșuată	48
7. O conversație cu bufnița la miezul nopții	61
8. Conflict cu Călin în sala de clasă	72
9. Rondele de măr acrișoare și lacrimi de furie	87
10. Mulțumiri de pasăre pe mai multe voci	100
11. O idee de salvare imposibilă	107
12. Vulpoiul Hector se dă important	115

13. Discuție la miezul nopții, la o budincă de vanilie	124
14. O capcană pentru capturatorul de păsări	137
15. Clătite zburătoare în cabană	145
16. Detectiva Luna din Pădurea Magică	153
17. Casa din stânca din Pădurea Întunecată	163
18. Galop în ultimul moment pe spatele mistrețului	177

1.

Un concert matinal amuzant

Pe Luna o trezi un ciripit. Se ridică încă adormită și privi în jur. Soarele abia se vedea răsărind peste pădure. Deci era foarte devreme.

— Ciiiip! Ciiiiip! Ciiip, cirip!

Sunetul venea de la fereastră.

În același moment, Luna descoperi și cântărețul.

Era un măcăleandru care cânta binedispus pe pervaz. Privirile celor doi se întâlniră, iar pasărea lovi cu ciocul în geam.

— Bună dimineața! strigă Luna. Dar tare zglobiu mai ești.

— Cip-cip, cip-cip, cirip! cântă măcăleandrul vesel în continuare.

Dintr-odată, Lunei
îi veni o idee.

Se duse spre camera secretă
și descuie ușa cu cheița pe

care o purta mereu la gât, pe un lăntșor.

Descoperise camera la scurt timp după ce
se mutase în cabana din pădure. Doar

Melania, prietena ei, știa despre existența
acestei încăperi secrete, care nu avea nicio

ferastră. În această cameră, Luna găsisese
obiecte școlare, haine și un flaut fermecat

care îi aparținuseră unei fete pe nume

Margareta. Când cânta la acest flaut

fermecat, Luna putea vorbi cu

animalele pădurii.

— Ciiip! Ciiip!

Strigătul măcă-
leandrului sună,
dintr-odată, insistent.

— Acum vin, răspunse Luna. Mă grăbesc cât pot!
Luă din cameră flautul fermecat și merse spre
ferastră s-o deschidă.

— Ciiiiip! făcu măcăleandrul fără
a zbura de pe pervaz.

Luna chicoti. Părea că pasărea
scormonește cu ghearele,

nerăbdătoare. Luna duse flautul
la gură și se uită spre pasăre.

Îi veni în minte o melodie veselă
și încercă să o reproducă.

Ce cântec frumos de trezire! Suna
ca un șirag de perle colorate, iarbă

cu brumă și miros de primăvară
în aer.

— Da, exact așa mă simt! ciripi
pasărea. Luna Silvia! A durat

o veșnicie până să te trezești.

Mi s-a uscat gâtul. Poți să-mi dai
puțină apă, te rog?

— Sigur că da! spuse Luna râzând.

Fata luă de pe birou un pahar în care se mai afla puțină apă, turnă câțiva stropi în capacul penarului și îl oferi măcăleandrului.

— Poftim! Și mă numesc Silva, nu Silvia.

Măcăleandrul își potoli întâi setea și abia apoi vorbi.

— Știu asta. Doar că dormi exact ca o marmotă. Cum să dormi până târziu într-o zi de primăvară atât de frumoasă?! Se uită curios prin camera Lunei. Nu ai cumva pe aici câțiva viermișori sau poate niște melci? Nu mi-am luat încă micul-dejun.

Luna se scutură.

— Oh, nu! Sper că nu!

Luna nu voia să îi trădeze pe păianjenii care moțăiau pe pânza lor din colțul camerei. Chiar dacă nu erau fericiți că trebuia mereu să-și refacă pânza, nu meritau să ajungă în burta măcăleandrului.

— Bine, atunci o să caut ceva de mâncare prin mușchiul crescut pe pământ. Sigur găsesc acolo

ceva pentru masa de dimineată. Așadar, ne vedem mai târziu!

Măcăleandrul își întinse aripile.

— Așteaptă! strigă Luna. Unde te grăbești așa, dintr-odată? Întâi mă trezești cu noaptea în cap și apoi pleci brusc. Ce voiai de la mine, de fapt? Măcăleandrul lăsă capul într-o parte și o privi pe fată puțin încurcat.

— Aoleu, nu ți-am zis încă? Mereu devin uituc când mi-e foame. Noi, păsările cântătoare din pădure, suntem absolut îngrozite! Întâi au apărut în lizieră oameni cu niște aparate și stâlpi ciudați, iar mai apoi au construit în pădure niște lucruri ciudate.

Luna se alarmă imediat.

— Lucruri ciudate? Cum adică? Mă poți duce acolo?

— Din păcate, nu, ciripi măcăleandrul. După cum am spus, foamea mă face uituc. Dar sigur afli tu despre ce e vorba! Acum trebuie să plec de urgență: astăzi se întorc din sud o parte dintre păsări și sper ca

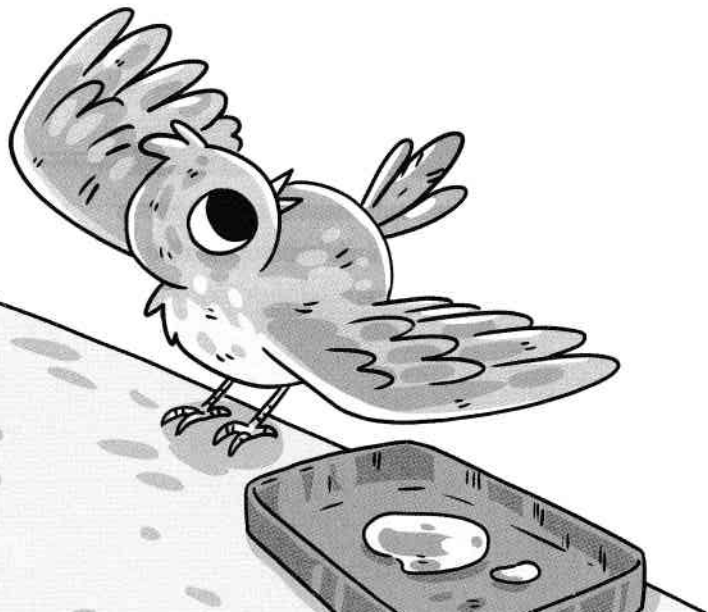
Sabina să fie printre ele. Mi-aș dori să mă căsătoresc cu ea și să întemeiem o familie. Ah, uitasem, numele meu este Robin!

Și, spunând acestea, măcăleandru nostru micuț își luă zborul ciripind.

Luna privi neliniștită în urma lui Robin. Nu suna deloc bine ceea ce tocmai îi povestise măcăleandru. Auzi câinii lătrând în fața casei și se aplecă peste pervaz ca să vadă ce se întâmplă. Se pare că pornise alarma de șoareci, căci amândoi câinii scormoneau febril în pământul acoperit cu mușchi.

— Lăsați săracul șoarece-de-câmp să trăiască! strigă Luna la câini.

Daisy privi spre ea.

— Bună dimineața, Luna! găfâi șoricarul. Creaturile astea sunt ca o plagă și se înmulțesc ca furnicile. Și, mai mult, își fac apariția în locul nostru preferat pentru relaxare!

Luna scutură din cap neînduplecată.

— Atunci, găsiți-vă un alt loc în care să leneviți! strigă ea. În pădure este spațiu pentru toți. Pur și simplu, bucurați-vă că vine primăvara!

Șoricarul Drago pufni.

— Primăvara? Nu prea cred asta. Peste tot sunt petice de gheață, spuse el, indicând cu nasul spre rămășițele omului de zăpadă de sub bradul cel înalt. Sub această grămadă se află cel mai bun os al meu. L-am îngropat toamna trecută și tu ai venit după aceea și ai făcut omul de zăpadă exact în acest loc, deasupra lui. Cât de insensibil din partea ta! Simțindu-se vinovată, Luna lăsă buza în jos.

— Scuze! Ți-l dezgrop cu drag. Și, dacă îl rog frumos pe tata, sigur îți va da un os proaspăt. În afară de

asta, am nevoie din nou de ajutorul vostru. Dar vă explic mai târziu despre ce e vorba.

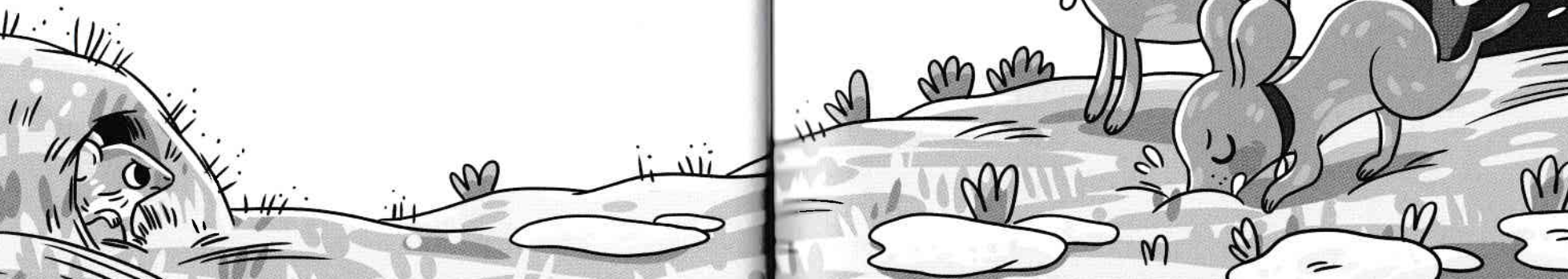
— Bine, lătră Daisy. Atunci mai avem timp de o rundă de antrenament. În ultima perioadă, Drago a fost mai tot timpul trist. Cred că are legătură cu faptul că, în iarnă, nu prea a ieșit afară și s-a îngrășat. Asta chiar te poate doborî psihic! E cazul să îl pun să facă puțină mișcare. Apoi îl întărește pe Drago. Hai, dragul meu... îți place să alergi?

Îi atinse picioarele din spate și ambii câini o luară la goană lătrând.

Luna pufni în râs.

— Ce zăpăciți!

Apoi băgă flautul fermecat în rucsac. De când putea vorbi cu șoricarii cu ajutorul acestui instrument prețios, se înțelegea mai bine cu ei. La fel se întâmplă și în cazul nostru, al oamenilor. „Când este un conflict, ajută mult să comunici”, spunea tata. Cât de adevărat este!

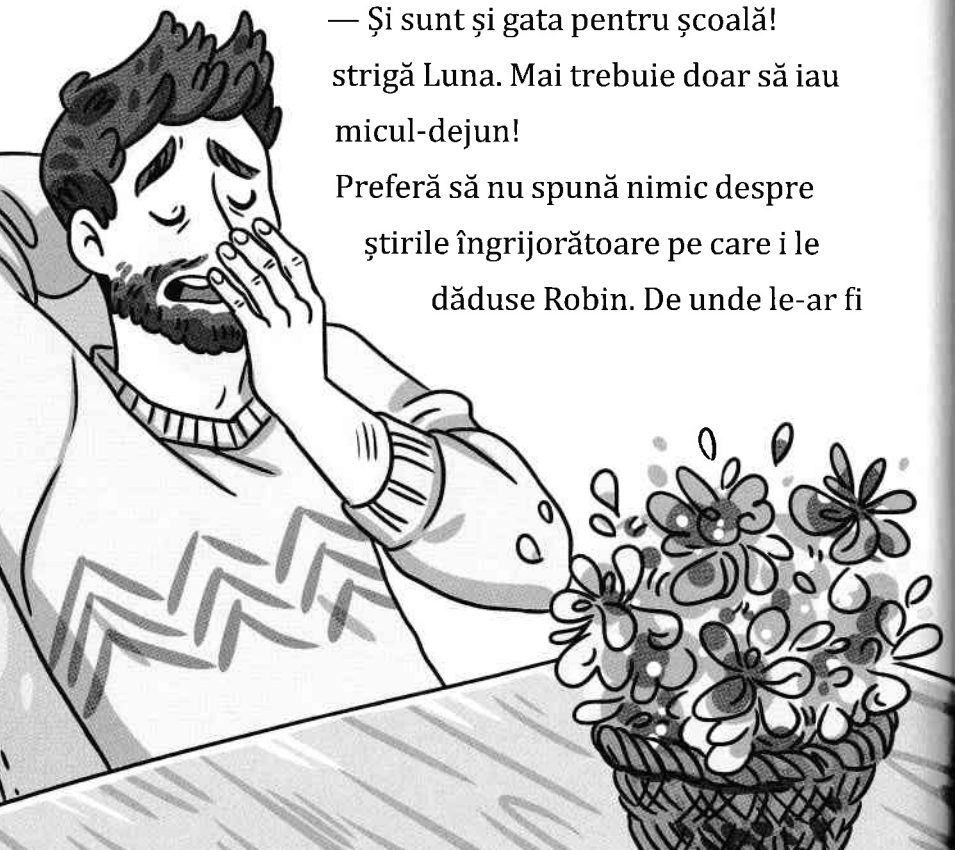
2.

Salvarea măcăleandrului în atelierul pădurarului

— Te-ai trezit singură! se miră doamna Silva, când
Luna dădu năvală în bucătărie.

— Și sunt și gata pentru școală!
strigă Luna. Mai trebuie doar să iau
micul-dejun!

Preferă să nu spună nimic despre
știrile îngrijorătoare pe care i le
dăduse Robin. De unde le-ar fi

putut spune că are informațiile? Părinții ei nu știau
nimic despre flautul fermecat, iar acest lucru
trebuia să rămână așa.

Luna luă porția de müsli din dulapul din bucătărie,
apoi scoase un iaurt proaspăt din frigider.

— Există vreun motiv pentru care te-ai trezit atât de
devreme, Luna? întrebă domnul Silva. El care, fiind
pădurar, mergea deseori în pădure chiar înainte de
răsăritul soarelui, părea azi foarte adormit. Simt că
și eu sunt afectat de astenia de primăvară, căscă el,
întinzându-se pe un scaun și așteptând să-i pună
doamna Silva o cafea în față.

— Nu ai astenie de primăvară, tati, ești doar obosit!
Vrei să te lași răsfățat de mama, spuse Luna. Iar
răspunsul la întrebarea ta este: a venit primăvara,
de-asta sunt deja trează și vioaie.

